

Visum til indsats ægtefælle

Henstillet til Justitsministeriet at meddele visum til en kvinde, hvis ægtefælle afsonede en længerevarende frihedsstraf her i landet.

FOB nr. 88.93

(J. nr. 1987-1580-613).

A klagede som advokat for den tyrkiske statsborger B over, at Justitsministeriet havde tiltrådt et afslag, som Direktoratet for Udlændinge havde meddelt på en ansøgning fra B's ægtefælle, C, om visum med henblik på at besøge B, som for tiden udstod straf i dansk fængsel.

Af sagens akter fremgik det, at B i 1964 tog fast ophold med sine forældre her i landet, og at han boede her i landet, indtil han i 1980 blev fængslet i England. Fra 1981 har han derefter haft fast bopæl i Tyrkiet, hvor han den 24. januar 1985 indgik ægteskab med C.

Den 26. september 1986 blev B varetægtsfængslet her i landet som sigtet for overtrædelse af straffelovens § 191. Den 6. april 1987 blev han ved en dom afsagt af Kriminalretten i Hillerød idømt fængsel i 5 år og 5 måneder og blev udvist af landet med indrejseforbud for bestandig.

Den 8. juli 1987 indgav C ansøgning til generalkonsulatet i Istanbul om visum med henblik på ophold her i landet i 3 måneder for at kunne besøge ægtefællen i dansk fængsel.

Ved telex af 3. august 1987 til generalkonsulatet i Istanbul meddelte Direktoratet for Udlændinge afslag på ansøgningen om visum.

Ved skrivelse af 20. august 1987 påklagede C afslaget til Justitsministeriet. Endvidere påklagede Kriminalforsorgen, Statsfængslet i Vridsløselille, på vegne af B ved skrivelse af 26. august 1987 direktoratets afgørelse til Justitsministeriet.

Statsfængslet oplyste, at hustruen ville kunne opholde sig under sikre og gode forhold i 3 måneder, i hvilken tid hun ville have gode muligheder for tit at besøge ægtefællen i statsfængslet, idet hendes svigerforældre - B's forældre - er bosiddende i Tåstrup. Det oplystes endvidere fra statsfængslet, at man i tilfælde af, at hustruen fik besøgsvisum, ville give hende et

betydeligt antal ekstra besøg under hendes ophold her i landet, idet hun ikke i øvrigt har haft lejlighed til at besøge ægtefællen.

Ved skrivelse af 23. oktober 1987 fastholdt Justitsministeriet afgørelsen fra Direktoratet for Udlændinge. Justitsministeriet anførte blandt andet følgende i skrivelsen:

»Ifølge § 4 i udlændingeloven, jfr. lovbekendtgørelse nr. 462 af 26. juni 1987, skal alle udlændinge, der ikke er fritaget for visum i medfør af udlændingelovens § 3, jf. § 39, stk. 2, have visum for indrejse og ophold her i landet. Det bemærkes herved, at tyrkiske statsborgere ikke er fritaget for visum i medfør af de ovennævnte bestemmelser.

Efter praksis meddeles der som udgangspunkt alene visum til tyrkiske statsborgere, som ønsker at komme til Danmark som led i et dokumenteret forretningsbesøg eller som har retskrav på opholdstilladelse i Danmark, samt til forældre til herboende tyrkiske statsborgere, selv om forældrene efter udlændingeloven ikke har retskrav på at få medddelt opholdstilladelse. Endvidere meddeles der efter en konkret vurdering visum til søskende til herboende tyrkiske statsborgere, såfremt den herboende har fast ophold her i landet.

Herudover meddeles visum kun, såfremt der foreligger tungtvejende grunde.

Justitsministeriet har efter en gennemgang af sagen ikke fundet, at der foreligger sådanne tungtvejende grunde, at visum bør meddeles.«

I skrivelsen af 12. november 1987 til mig anførte advokat A bl.a. at der efter advokatens opfattelse var tale om et helt åbenbart urimeligt skøn fra Direktoratet for Udlændinges og Justitsministeriets side, idet advokat A's klient som strafsoner burde have mulighed for at få besøg af sin ægtefælle, når hendes ophold her i landet i øvrigt kunne ske under betryggende forhold og betingelser.

Direktoratet for Udlændinge henholdt sig i udtalelsen af 15. januar 1988 til Justitsministeriets skrivelse af 23. oktober 1987 og tilføjede, at direktoratet ville behandle den senest via Udenrigsministeriet indgivne ansøgning om visum for A, når nærværende sag var færdigbehandlet.

Justitsministeriet henholdt sig i udtalelsen af 16. februar 1988 til afgørelsen af 23. oktober 1987. Justitsministeriet anførte endvidere bl.a. følgende:

»Det bemærkes, at Justitsministeriet ved afgørelsen har lagt vægt på, at (C) ikke har retskrav på at få meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, idet der ikke er tale om samliv på fælles bo-

pæl i ægteskab med en i Danmark fastboende person. Endvidere foreligger der ikke sådanne tungtvejende grunde, der kan begrunde en fravigelse fra den almindelige praksis vedrørende meddelelse af visum til tyrkiske statsborgere. Det tilføjes, at Direktoratet for Udlændinge over for Justitsministeriet har oplyst, at man i et tilfælde som det foreliggende også ville have afslået en ansøgning om tilsvarende visum til forældre eller søskende til den pågældende udlænding.«

I skrivelse af 22. marts 1988 gav advokat A udtryk for, at han var indstillet på at trække klagen til mig tilbage, såfremt udtalelsen fra Direktoratet for Udlændinge skulle forstås således, at der ville blive meddelt visum til hans klients hustru til besøg. Endvidere anførte advokaten, at der efter hans opfattelse forelå så tungtvejende grunde for hustruen, at der burde meddeles visum. I den forbindelse henviste advokat A til en skrivelse af 1. december 1987 fra generalkonsulatet i Istanbul til Udenrigsministeriet. I skrивelsen anførte generalkonsulatet bl.a. følgende:

»Det henstilles, hvorvidt ministeriet vil kunne udvirke, at (C) får tilladelse til at besøge sin mand, som hun ikke har set i 15 måneder, idet det forekommer generalkonsulatet, dels at manden må siges at have temmelig fast ophold i Danmark, dels at der foreligger en tungtvejende menneskelig grund.

Det tilføjes, at generalkonsulatet ikke har grund til at betvivle, at (C) vil vende tilbage til Tyrkiet efter et besøg i Danmark.«

Jeg udtalte herefter følgende:

»Udlændingelovens § 39, stk. 2, er sålydende:

»Justitsministeren kan fastsætte regler om, i hvilket omfang passet eller rejselegimitationen skal være påtegnet visum til indrejse i eller udrejse af landet.«

Justitsministeren har fastsat regler om visum i §§ 13-18 i udlændingebekendtgørelsen (Justitsministeriets bekendtgørelse nr. 19 af 18. januar 1984).

Ifølge udlændingebekendtgørelsens § 13 skal udlændinge have påtegnet (viseret) deres pas eller anden rejselegimitation før indrejse, medmindre de pågældende er fritaget for visum, jf. § 14. Tyrkiske statsborgere er ikke i medfør af bekendtgørelsens § 14 fritaget for visumpligten.

Afgørelsen af spørgsmålet om, hvorvidt der bør meddeles visum til en udlænding, beror til dels på en skønsmæssig præget vurdering. Efter de regler og den praksis, der gælder for min virksomhed, kan jeg ikke kritisere en sådan afgørelse, medmindre der foreligger særlige omstændigheder.

Jeg må efter en gennemgang af sagen lægge til grund at formålet med visumansøgningen er at muliggøre (C's) besøg hos ægtefællen (B) i Statsfængslet i Vridsløselille. Jeg må endvidere lægge til grund, at Statsfængslet i Vridsløselille har stillet sig positivt over for muligheden af (C's) besøg hos ægtefællen, og at hun under opholdet her i landet i givet fald vil kunne bo hos sine svigerforældre, der har haft fast ophold i Danmark siden 1964.

Afslaget på visumansøgningen indebærer en faktisk adskillelse af ægtefællerne, medens (B) udstår sin straf her i landet. Hvis (B) udsendes af landet i forbindelse med prøveløsladelse efter udståelse af 7/12 af straffen, vil adskillelsen af ægtefællerne have varet i mere end 2 år. Når henses til at kriminalforsorgen i øvrigt er indstillet på at tillade besøg i statsfængslet, må en så langvarig adskillelse af ægtefællerne anses for urimelig - jf. herved også artikel 8 i den europæiske menneskerettighedskonvention -, medmindre særlige forhold, der reguleres i udlændingelovgivningen, afgørende taler imod at tillade den indsatte ægtefælle at indrejse her i landet.

Jeg har efter en gennemgang af sagen, herunder det af Justitsministeriet og Direktoratet for Udlændinge anførte, ikke fundet sådanne forhold, som på rimelig måde kan begrunde et afslag på visumansøgningen. Jeg har derefter fundet at burde henstille til Justitsministeriet, at det ansøgte visum med henblik på besøg hos (B) meddeles.«

I skrivelse af 5. august 1988, hvoraf jeg modtog kopi, meddelte Justitsministeriet B visum i 3 måneder på visse nærmere angivne betingelser.

Jeg meddelte herefter Justitsministeriet, at jeg havde noteret mig, at ministeriet havde imødekommet B's ansøgning om visum på visse nærmere angivne betingelser.